

ประวัติความเป็นมาของ ดาเนียล

เมื่อดาเนียลยังเป็นหนุ่ม เขาถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลยพร้อมกับพวกยิว ในรัชสมัยของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ดาเนียลเกิดอยู่ในเชื้อวงศ์ของกษัตริย์ยูดาห์ มีรูปร่างดี และมีความรู้ลึกถึง เพราะฉะนั้นชาวบาบิโลนให้เขาเรียนภาษาของเขาและเตรียมเขาไว้เพื่อทำงานในรัฐบาลของบาบิโลน เขาได้ทำงานในรัฐบาลและเขียนเล่มนี้ในรัชสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ เนโบไนดัส เบลซัสซาร์ ไชรัสและดาร์อิอัสแห่งประเทศบาบิโลน และประเทศเมดิเตอร์เรเนียน

เล่มนี้บันทึกชีวิตของดาเนียลในราชวังแห่งบาบิโลน และราชกิจต่างๆของกษัตริย์เหล่านี้

เพราะเหตุว่า พวก “นักศึกษา” หลายคน ไม่ ยอมรับว่า คำ พยากรณ์ ของ ดา เนีย ล ได้ สำเร็จ แล้ว (คือ คำ พยากรณ์นี้ได้รับการ ดลใจ จาก พระเจ้า) พวก นัก ศึกษา นี้ จึงอ้าง ว่า คน อื่น มา แต่ง คำ พยากรณ์นี้หลัง จาก เรื่อง ที่พยากรณ์นั้นสำเร็จแล้ว ความคิดนี้เป็นการเดาสวดอย่าง โง่เขลาของพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า หนังสือดาเนียลวางพื้นฐาน แห่ง คำ พยากรณ์ ใน พระ คัมภีร์ที่ตีซึ่ง ได้อธิบาย ต่อ ใน หนังสือวิวรณ์

ดาเนียลชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของเขา พระเจ้าจึงประทาน ความรู้และสติปัญญาให้แก่เขา เขาตีความหมายของ ความ พินของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เลยได้รับตำแหน่งสูงในรัช อาณาจักรนั้น พระเจ้ากำลังเตรียมดาเนียลไว้เพื่อจะรับใช้ พระเจ้าในเป้าหมายอย่างสูง

ส่วนสุดท้ายของเล่มนี้พยากรณ์ถึงการเปลี่ยนแปลงฝ่ายการเมือง คือการเสด็จมาครั้งแรกของพระเมสสิยาห์ การสร้างกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารขึ้นมาใหม่ และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 73 ปี

ดาเนียลถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน

¹ ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้ ² และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินาร์มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน ³ แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้อัชเปเนส หัวหน้าชั้นที่ของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายของเจ้านาย ⁴ พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชวัง และทรงให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย ⁵ กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่ม ให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขารับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ⁶ ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซารียาห์

⁷ และท่านหัวหน้าชั้นที่จึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเชซซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าซดรัก มิซาเอลเรียกว่าเมชาค และอาซารียาห์เรียกว่าเอเบดเนโก

ความตั้งใจของดาเนียล

⁸ แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหาร สูง ของ กษัตริย์ หรือด้วย เหล้า อุ่น ซึ่ง พระองค์ดื่ม เพราะ ฉะนั้น เขา จึง ขอ หัวหน้า ชั้นที่ให้ยอม เขา ที่ไม่กระทำตัว ให้ เป็น มลทิน ⁹ และ พระเจ้า ทรง ให้ หัวหน้า ชั้นที่ชอบ และ เวท ณา ดา เนียล ¹⁰ และ หัวหน้า ชั้นที่จึง กล่าว แก่ ดา เนียล ว่า “ข้าเกรงว่า กษัตริย์เจ้านายของข้า ผู้ทรงกำหนดอาหาร และ เครื่อง ดื่ม ของ เจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่า พวกเจ้า มีหน้า ซุปซิด กว่า บรรดา คน หนุ่มๆ อายุรุ่น ราว คราว เดียวกัน เจ้าก็จะกระทำ ให้ ศิระษะของข้า เข้า สู่อันตรายเพราะกษัตริย์” ¹¹ แล้วดาเนียล จึง กล่าว แก่มหาดเล็ก ผู้ที่หัวหน้าชั้นที่กำหนดให้ดูแลดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซารียาห์ ว่า ¹² “ขอท่านจง ทดลอง ผู้รับ ใช้ของท่าน สัก สิบ วัน ขอ ให้เขา นำ ผัก มา ให้ เรา กิน และ น้ำ มา ให้ เรา ดื่ม ¹³ แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเบื้องหน้าท่าน และตรวจดูหน้าตา ของบรรดาอนุชน ผู้รับ ประทานอาหาร สูง ของ กษัตริย์ และ เมื่อ ท่าน เห็น อย่างไร แล้ว จง กระทำ แก่ผู้รับ ใช้ของท่าน อย่างนั้นเถิด” ¹⁴ เขาก็ยอมทำตาม คน เหล่านั้น ในเรื่อง นี้ และ ทดลอง เขา อยู่ สิบ วัน ¹⁵ เมื่อครบ สิบ วัน แล้ว หน้าตา ของ คน เหล่านั้น ดี กว่า และ เนื้อ หนึ่ง ก็ อ้วน ท้วน สมบูรณ์ กว่า บรรดา อนุชน ที่รับ ประทานอาหาร สูง ของ กษัตริย์ ¹⁶ ดังนั้น มหาดเล็ก จึง นำอาหาร สูง ส่วน ของ เขา ทั้งหลาย และ เหล้า อุ่น ซึ่ง เขา ทั้ง หลาย ควร จะ ได้ ดื่มนั้น ไป เสีย และ ให้ ผัก แก่เขา ¹⁷ ฝ่ายอนุชน ทั้งสี่ คน นี้ พระเจ้า ทรง ประทาน สรรพวิทยา และ ความ ชำนาญ ใน เรื่อง วิชา ทั้งปวง

และปัญญา และดาเนียลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ 18 พอสิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้าเฝ้า หัวหน้าชั้นที่จึงนำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์ 19 และกษัตริย์ก็ทรงสัมภาษณ์เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งเหมือนดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอลและอาซาริยาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ 20 ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกโหร และพวกหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์สิบเท่า 21 และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส

2

พระสุบินของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

1 ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ บรรทมไม่หลับ 2 แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดียเข้าทูลกษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ 3 และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เราได้ฝัน และจิตใจของเราก็เป็นทุกข์ อยากรู้ว่า ฝันว่า กระไร” 4 แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์เป็นภาษาอารัมว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก้พระสุบิน” 5 กษัตริย์ทรงตอบคนเคลเดียว่า “เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน เจ้าจะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นก

องชยะ ⁶ แต่ถ้าเจ้าสำแดง ความ ผัน และ คำ แก่ ผัน ให้เรา
 เจ้าจะได้รับของขวัญ รางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้น
 จง สำแดง ความ ผัน และ คำ แก่ ผัน ให้เรา ” ⁷ เขา ทั้ง หลายน
 กราบทูลคำรบสองว่า “ขอ กษัตริย์ เสด็จ พระสุบิน แก่ พวก ผู้รับ
 ใช้ของ พระองค์ และ หลั่ง ช้ำ พระองค์ จะ ถวาย คำ แก่ พระ
 สุบิน พระเจ้าข้า ” ⁸ กษัตริย์ ทรงตอบว่า “เรารู้ เป็น แน่ แล้ว ว่า
 เจ้าพยายามจะ ถ่วง เวลา ไว้ เพราะ เจ้า เห็น ว่า เรา จำ ความ ผัน
 นั้น ไม่ ได้ แล้ว ⁹ แต่ถ้า เจ้า ไม่ ให้ เรา รู้ ความ ผัน ก็มี คำ ตัด สิ้น
 เจ้า อยู่ ชั่ว เดียว เพราะ เจ้า ทั้ง หลายน ตก ลง ที่ จะ พุด เท็จ และ
 พุด ทูจ ริต ต่อ หน้า เรา จน จะ มี อะไร เปลี่ยน แปลง ไป เพราะ
 ฉะนั้น เจ้า จง บอก ความ ผัน ให้ แก่ เรา แล้ว เรา จึง จะ รู้ ว่า เจ้า จะ
 ถวาย คำ แก่ ความ ผัน ให้ เรา ได้ ” ¹⁰ คน เคล เดียว จึง กราบ ทูล ต่อ
 พระ พักตร์ กษัตริย์ ว่า “ไม่มี บุรุษ คน ไต ใน พิกภ ที่ จะ สำแดง
 เรื่อง กษัตริย์ ได้ เพราะ ฉะนั้น ไม่มี กษัตริย์ เจ้า นาย หรือ ผู้
 ปกครอง คน ไต ไต ถ้าม สิ่ง เหล่า นี้ จาก โหระ หรือ หมอ ดู หรือ คน
 เคล เดียว ¹¹ สิ่ง ซึ่ง กษัตริย์ ตรัส ถ้าม นั้น ยาก และ ไม่มี ผู้ ไต จะ
 สำแดง แต่ กษัตริย์ ไต นอกจาก พระ ผู้ ซึ่งมี ไต อยู่ กับ มนุษย์ ”
¹² เพราะ เรื่อง นี้ กษัตริย์ จึง ทรง กริ้ว และ เกรี้ยว กราด นึก
 และ รับ สั่ง ให้ ฆ่า พวก นึก ปราชญ์ ทั้งหมด ของ บา บิโลน เสีย
¹³ เพราะ ฉะนั้น จึง มี พระราช กฤษฎีกา ประกาศ ไป ว่า ให้ ฆ่า นึก
 ปราชญ์ เสีย ทั้งหมด เขา จึง เทียว หา ดาเนียล และ พรคพวก
 เพื่อ จะ ฆ่า เสีย

พรคพวกของดาเนียลอธิษฐานขอสติปัญญา

¹⁴ แล้ว ดา เนีย ล ก็ ตอบ อาริ โอ คหัว หน้า รา ของ
 ครัษ ผู้ ที่ ออก ไป เทียว ฆ่า นึก ปราชญ์ ของ บา บิโลน ด้วย
 ถ้อยคำ แยก คาย และ ปรีชา สามารถ ¹⁵ ท่าน ถ้าม อาริ โอคหัว
 หน้า ว่า “โฉน พระราช กฤษฎีกา ของ กษัตริย์ จึง เร่ง ร้อน เล่า ”

แล้วอารีโอกก็เล่าเรื่องให้ดาเนียลทราบ ¹⁶ แล้วดาเนียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายคำแก่พระสุบินแต่กษัตริย์ ¹⁷ แล้วดาเนียลก็กลับไปเรือนของท่าน และแจ้งเรื่องให้ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซารียาห์สหายของท่านฟัง ¹⁸ และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดาเนียลและสหายของท่านจะไม่พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่นๆของบาบิโลน

พระเจ้าทรงสำแดงให้ดาเนียลทราบ ความหมายของพระสุบิน

¹⁹ ในนิมิตกลาง คืน ทรง เผย ความ ลึกลับนั้น แก่ ดาเนียล แล้ว ดาเนียล ก็ ถวาย สาธุการ แต่ พระเจ้า แห่ง ฟ้า สวรรค์ ²⁰ ดาเนียล กล่าว ว่า “สาธุการ แต่ พระนาม ของ พระเจ้า เป็น นิตย์สืบไป เพราะ ปัญญา และ ฤทธานุภาพ เป็น ของ พระองค์ ²¹ พระองค์ทรง เปลี่ยน วาระ และ ฤดูกาล พระองค์ทรง ถอด กษัตริย์ และ ทรง ตั้ง กษัตริย์ ขึ้น ใหม่ พระองค์ทรง ประทาน ปัญญา แก่ นักปราชญ์ และ ทรง ประทาน ความ รู้แก่ผู้ที่มีความ เข้าใจ ²² พระองค์ทรง เผย สิ่ง ที่ ลึก ซึ้ง และ ลึกลับ พระองค์ทรง ทราบ สิ่ง ที่ อยู่ใน ความ มืด และ ความ สว่าง ก็อยู่ กับ พระองค์ ²³ โอ พระเจ้า แห่ง บรรพบุรุษ ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ ขอ โมทนา และ สรรเสริญ พระองค์ ผู้ทรง ประทาน ปัญญา และ กำลัง แก่ ข้า พระองค์ สิ่งนั้นที่ พวก ข้า พระองค์ ทูล ขอ พระองค์ ก็ทรง ให้ ข้า พระองค์ รู้แล้ว เพราะ พระองค์ ได้ ทรง สำแดง เรื่อง ของ กษัตริย์ ให้ แจ้ง แก่ พวก ข้า พระองค์” ²⁴ แล้วดาเนียลก็เข้าไปหาอารีโอกผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้พานักปราชญ์แห่งบาบิโลน ท่าน ได้ เข้า ไป และ กล่าว แก่ อารีโอก ว่า ดังนี้ “ขอ

อย่าฆ่านักปราชญ์แห่งบาบิโลน ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไป
ไปเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายคำแก้พันแก่กษัตริย์
”²⁵ แล้ววารี โอค ก็รับนำ ตัว ดาเนียล เข้า เฝ้า กษัตริย์
และกราบทูล พระองค์ว่า “ข้าพระองค์ได้พบ ชาย คน หนึ่ง
ในหมู่พวกที่ถูกกวาด เป็นเชลย มา จาก ยูดาห์ ชาย ผู้นี้จะ
ให้กษัตริย์ทรงรู้คำแก้พระสุบินได้”²⁶ กษัตริย์จึงตรัสแก่ดา
เนียล ผู้ชื่อว่า เบล เทซซ ซาร์ว่า “เจ้าสามารถที่จะให้เรา
รู้ถึง ความ ผันที่เรา ได้ ผัน นั้น และ คำ แก้ได้หรือ”²⁷ ดาเนียล
กราบทูล ต่อ พระ พักตร์กษัตริย์ว่า “ไม่มีนักปราชญ์ หรือ
หมอดู หรือ โหร หรือ หมอดูฤษยาม สำ แดง ความ ลึกลับ
ซึ่งกษัตริย์ไต่ถามแต่พระองค์ได้”²⁸ แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งใน
ฟ้าสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ทรง
ให้กษัตริย์เนบู คัด เนส ซาร์รู้ถึง สิ่ง ซึ่ง จะ บังเกิด ขึ้น ใน วาระ
ภายหลัง พระสุบิน ของ พระองค์ และ นิमितที่ ผุด ขึ้น ใน พระ
เศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้นเป็นดังนี้ พระเจ้าข้า²⁹ โอค
ข้า แต่กษัตริย์ ขณะ เมื่อ พระองค์ บรรทม อยู่ บน พระแท่น
พระตำริ ใน เรื่อง ซึ่ง จะ บังเกิด มา ภาย หลัง ได้ ผุด ขึ้น และ
พระองค์ นั้น ผู้ทรง เผย ความ ลึกลับก็ ทรง ให้พระองค์รู้ถึง
สิ่ง ที่ จะ บังเกิด มา³⁰ ฝ่าย ข้า พระองค์ ซึ่ง ทรง เผย ความ
ลึกลับนี้แก่ข้า พระองค์นั้น มิใช่เพราะ ข้า พระองค์มีปัญญา
มากกว่า ผู้มีชีวิตทั้งหลาย แต่เพื่อ กษัตริย์ จะ ทรง รู้ คำ แก่
พระสุบิน และเพื่อพระองค์จะทรงรู้พระตำริในพระทัยของ
พระองค์

ปฏิมากรในพระสุบินของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

³¹ โอค ข้า แต่กษัตริย์ พระองค์ทอด พระเนตร และ ดู เกิด
มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงเสียดฟ้า ตั้ง

อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็หนักแล้ว ³² เคียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์ ³³ ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน ³⁴ ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมา มิใช่ด้วยมือ กระทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ ³⁵ แล้วส่วนเหล็กส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้น กลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ ³⁶ นี่เป็นพระสุบิน พระเจ้าข้า บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอรบกวนเกล้าแก่พระสุบินต่อพระพักตร์กษัตริย์

กรุงบาบิโลนของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ คืออาณาจักรโลกแห่งแรก

³⁷ โอ ข้า แต่กษัตริย์ กษัตริย์จ้อ มกษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งพระเจ้า แห่ง ฟ้า สวรรค์ได้ทรง ประทาน ราช อาณา จักร อาณาภพ ฤทธิ์เดช และสง่าราศี ³⁸ และได้ทรง มอบ ไว้ใน หัตถ์พระองค์ท่าน ซึ่งบุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ สัตว์ใน ทุ่ง นา และ นก ใน อากาศ ไม่ว่า มัน จะ อาศัย อยู่ ณ ที่ใด ๆ ให้แก่พระองค์ กระทำให้พระองค์ปกครอง มัน ได้ทั้งหมด เคียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง

อาณาจักรโลกแห่งที่สองและสาม คือมีเดียเปอร์เซีย และกรีก

³⁹ ต่อ จาก พระองค์ ไป จะ มี ราช อาณา จักรด้อย ยก ว่า พระองค์ และยัง มี ราชอาณาจักรที่สาม เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่ง จะปกครองอยู่ทั่วพิภพ

อาณาจักรโลกแห่งที่สี่ คือโรม

40 และจะมีราชอาณาจักรที่สี่แข็งแกร่ง ดั่งเหล็ก เพราะเหล็ก ตีสิ่ง ทั้ง หลาย ให้ หัก เป็น ชิ้นๆ และ ปราบ สิ่ง ทั้ง ปวง ลง ได้ ราชอาณาจักรนั้น จะ หัก และ ทบ สิ่ง ทั้ง ปวง เหล่า นี้ ดั่ง เหล็ก ซึ่ง ทบ ให้ เหล็ก 41 ดั่ง ที่ พระองค์ ทอด พระเนตร เห็น และ นิ้ว เท้า เท้า เป็น ดิน ช่าง หม้อ บ้าง เหล็ก บ้าง จะ เป็น ราชอาณาจักร ประสม แต่ ความ แข็ง แกร่ง ของ เหล็ก จะ ยัง อยู่ ใน นั้น บ้าง ดั่ง ที่ พระองค์ ทอด พระเนตร เหล็ก ปน ดิน เหนียว 42 และ นิ้ว เท้า เป็น เหล็ก ปน ดิน ฉุน ไต ราชอาณาจักร นั้น จึง แข็ง แกร่ง บ้าง ปราระ บ้าง ฉุน นั้น 43 ดั่ง ที่ พระองค์ ทอด พระเนตร เหล็ก ปน ดิน เหนียว ราชอาณาจักร จะ ปน กัน ด้วย เชื้อ สาย ของ มนุษย์ แต่ จะ ไม่ ยึด กัน แน่น ไว้ ได้อย่าง เดียว วกับ ที่ เหล็ก ไม่ ประสม เข้า กับ ดิน

หลังจากอาณาจักรโรม คืบมาใหม่แล้ว อาณาจักรของ พระคริสต์ จะ ตั้ง ขึ้น

44 และ ใน สมัย ของ กษัตริย์ เหล่า นั้น พระเจ้า แห่ง ฟ้า สวรรค์ จะ ทรง สถาปนา ราชอาณาจักร หนึ่ง ซึ่ง ไม่มี วัน ทำลาย เสีย ได้ หรือ ราชอาณาจักร นั้น จะ ไม่ ตก ไป แก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักร นั้น จะ กระทำ ให้ บรรดา ราชอาณาจักร เหล่า นี้ แดก เป็น ชิ้นๆ ถึง อวสาน และ ราชอาณาจักร นั้น จะ ตั้ง มั่น อยู่ เป็น นิตย์ 45 ดั่ง ที่ พระองค์ ทอด พระเนตร ก้อน หิน ถูก ตัด ออก จาก ภูเขา มิใช่ ด้วย มือ และ ก้อน หิน นั้น ได้ กระทำ ให้ เหล็ก ทอง สัมฤทธิ์ ดิน เงิน และ ทองคำ แดก เป็น ชิ้นๆ พระเจ้า ยิ่ง ใหญ่ ได้ ทรง ให้ กษัตริย์ รู้ ว่า อะไร จะ บังเกิด มา ภาย หลัง นี้ พระสุบิน นั้น เทียง แท้ และ คำ แก่ พระสุบิน ก็ แน่น อน”

กษัตริย์พระราชทานยศชั้นสูงให้แก่ดาเนียล

46 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดาเนียล 47 กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า “แน่นอนทีเดียว พระเจ้า ของ ท่าน เป็น พระเจ้า ของ พระ ทั้ง หลาย และ ทรง เป็น องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ของ กษัตริย์ ทั้ง ปวง ทรง เป็น ผู้ เผย ความ ลึกลับ เพราะ ท่าน สามารถ ที่จะ เผย ความ ลึกลับ นี้ ได้” 48 ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่เป็นอันมากแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งบาบิโลน 49 ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ซัดรัก เมซาคและเอเบตเนโกเป็นผู้จัดราชการในเมืองบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก

3

ปฏิมากรรูปใหญ่ของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

1 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบดูรา ในเมืองบาบิโลน 2 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ประชุมอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษานายคลัง มนตรี ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น 3 แล้วอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษานายคลัง มนตรี ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น

และเขา ทั้ง หลาย ก็มายืน อยู่หน้า ปฎิมา กร ซึ่ง กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น ⁴ และโฆษกก็ประกาศเสียงดังว่า “โอ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า ⁵ เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณ เขาคู่ พิณ สี่สาย พิณใหญ่ ปี่ถุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่าน ทั้ง หลาย กราบ ลง นมัสการปฎิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้ ⁶ ผู้ใดที่มีได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่” ⁷ เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ก็กราบลงนมัสการปฎิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้

คนยิวสามคนไม่ยอมกราบลงนมัสการปฎิมากรทองคำ

⁸ เพราะ ฉะนั้น ใน ครั้ง นั้น พวก เคล เดียว บาง คน มา เข้า ฝ้า และ ฟ้อง พวก ยิว ด้วย ใจ คิด ร้าย ⁹ เขา ทั้ง หลาย กราบ ทูล กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ¹⁰ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฤษฎีกาแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณ เขาคู่ พิณ สี่สาย พิณใหญ่ ปี่ถุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการปฎิมากรทองคำ ¹¹ และ ผู้ใด ที่ไม่กราบ ลง นมัสการ ก็ให้โยน เข้าไป ใน เตา ที่ ไฟ ลุก อยู่ ¹² มียิว บาง คน ที่พระองค์ได้แต่งตั้ง ให้ จัด ราชการในเมืองบาบิโลน คือชัตรุค เมซาค และเอเบเดนเนโก โอ ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขา มิได้ปฏิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฎิมากรทองคำ

ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้”¹³ แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัด และเดือดพล่าน มีรับสั่งให้นำตัวชัตร์ค เมซาค และเอเบตเนโก เข้ามา แล้วเขาก็ นำ คน เหล่า นี้ เข้า มา ฝ้า กษัตริย์¹⁴ เนบูคัดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า “โอ ชัตร์ค เมซาค และเอเบตเนโก เอ๋ย เป็น ความ จริง หรือ ไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือ นมัสการ ปฏิมากรทองคำ ซึ่ง เรา ได้ ตั้ง ไว้¹⁵ บัดนี้ถ้า เจ้า พร้อมใจ แล้ว พอ เจ้า ได้ยิน เสียง แตร ทอง เหลือง ขนาด เล็ก บี พิณ เขา คู่ พิณ สี่สาย พิณ ใหญ่ ปี่ ลุง และ เครื่อง ดนตรี ทุก ชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะ ต้อง โยน เจ้า ทันทิ เข้า ไป ใน เตา ที่ ไฟ ลุก อยู่ และ ผู้ใด เล่า จะ เป็น พระเจ้า ที่ จะ ช่วย ให้ เจ้า พ้น จาก มือ ของ เรา ได้”¹⁶ ชัตร์ค เมซาค และเอเบตเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้า แต่ เนบูคัดเนสซาร์ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ไม่ จำ เป็น จะ ต้อง ตอบ พระองค์ ใน เรื่อง นี้¹⁷ ถ้า พระเจ้า ของ พวก ข้า พระองค์ ผู้ ซึ่ง พวก ข้า พระองค์ ปรนนิบัติ สามารถ ช่วย พวก ข้า พระองค์ ให้ พ้น จาก เตา ที่ ไฟ ลุก อยู่ โอ ข้า แต่ กษัตริย์ พระองค์ ก็ จะ ทรง ช่วย พวก ข้า พระองค์ ให้ พ้น พระหัตถ์ ของ พระองค์¹⁸ แต่ถ้า ไม่ เป็น เช่น นั้น โอ ข้า แต่ กษัตริย์ ขอ พระองค์ ทรง ทราบ ว่า พวก ข้า พระองค์ จะ ไม่ ปรนนิบัติ พระของ พระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น”

คนยิวที่สัตย์ซื่ออยู่ในเตาไฟอย่างปลอดภัย

¹⁹ แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัยชัตร์ค เมซาค และเอเบตเนโก พระองค์จึงรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคยอีกเจ็ดเท่า²⁰ และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลัง

มากที่สุด ในกองทัพมามัด ชัดรัค เมซาค และเอเบดเนโก และให้โยนเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่²¹ แล้วคนเหล่านี้ก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่อ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่²² ฉะนั้นเพราะว่า คำรับสั่งของกษัตริย์นั้น เข้มงวด มาก และเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้ฆ่าคนที่โยนชัดรัค เมซาค และเอเบดเนโก²³ และชายทั้งสามนี้ คือชัดรัค เมซาค และเอเบดเนโกก็ตกลงไปกลางเตาไฟที่ลุกอยู่ทั้งยังมัดอยู่²⁴ ฉะนั้น กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นโดยฉับพลัน พระองค์ตรัสกับ องคมนตรี ของพระองค์ว่า “เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ” เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ จริงพระเจ้าข้า”²⁵ พระองค์ตรัสตอบว่า “ดูเถิด เราเห็นสี่คนถูกปล่อย กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่มีอันตราย รูปร่างของคนสี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า”

เนบูคัดเนสซาร์ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า

²⁶ แล้วเนบูคัดเนสซาร์เสด็จ มา ใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า “ชัดรัค เมซาค และเอเบดเนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่” แล้วชัดรัค เมซาค และเอเบดเนโกก็เดินออกมาจากกลางไฟ²⁷ ฝ่ายอุปราช ข้าหลวง ภาค ผู้ว่าราชการ เมือง และ องคมนตรี ของกษัตริย์ก็ห้อมล้อม เข้า มา เห็นว่า ไฟ ไม่มีอำนาจ อะไรเหนือ ร่างกาย ของ คน เหล่านี้ ผม ที่ ศิระษะ ของ เขา ก็ไม่องเสื่อก็มีได้เป็น ปลอดภัย ไม่มีกลิ่น ไฟ ที่ ตัว เขา ทั้งหลายเลย²⁸ เนบูคัดเนสซาร์ตรัสว่า “สาธุการแด่พระเจ้าของชัดรัค เมซาค และเอเบดเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์ กระทำ

ให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขา เสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง ²⁹ เพราะฉะนั้นเราจึงออกกฤษฎีกาว่าชนชาติ ประชาชาติ หรือ ภาษา ใดๆ ที่กล่าว มิติมิร้าย ต่อพระเจ้าของซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโก จะถูกหั้นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่าไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้” ³⁰ แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโก สูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน

4

เนบูคัดเนสซาร์กล่าวถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้า

¹ เรา กษัตริย์เนบู คัด เนส ซาร์ ขอ ประกาศ แก่ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้ง ปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจง มีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ ² เรา เห็น สมควรที่จะ แสดง หมายถึง สำคัญ และการมหัศจรรย์ ซึ่ง พระเจ้า สูงสุด ได้ทรง กระทำ แก่เรา ³ หมายถึง สำคัญ ของ พระองค์ใหญ่ยิ่ง สัก เท่าใด การ มหัศจรรย์ ของ พระองค์ กอปร ด้วย ฤทธานุภาพ ปาน ไใด อาณาจักร ของ พระองค์ เป็นอาณาจักรถาวรเป็นนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

เนบูคัดเนสซาร์ทรงนิมิตเห็นต้นไม้ใหญ่

⁴ ตัวเรา คือ เนบูคัดเนสซาร์อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา ⁵ เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเราเป็นเหตุให้เราตกใจ

⁶ เราจึงออกกฤษฎีกาเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้น มาหาเราเพื่อให้แก้ความฝันให้แก่เรา ⁷ พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเดีย และหมอดูฤกษ์ยามก็เข้ามาเฝ้า เราก็เล่า ความฝันแก่เขา แต่เขาทั้งหลายแก้ฝันให้เราไม่ได้ ⁸ ในที่สุด ดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามีชื่อว่าเบลเทซซซาร์ ตามนามพระของเรา เขามีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ เราก็เล่า ความฝันให้เขาฟังว่า ⁹ “โอ เบลเทซซซาร์ หัวหน้าที่ของพวก โหร เพราะเราทราบ ว่า วิญญาณ ของ พระ ผู้บริสุทธิ์อยู่ใน ท่าน และไม่มี ความ ล้ำลึก ใดๆ ที่จะให้ท่าน แก่ยาก จึงบอก นิमित ทั้ง หลาย ใน ความ ฝัน ที่ เรา ได้ เห็น และ ตีความ นิमित เหล่านั้น ให้แก่เรา ¹⁰ นิमितที่ผุดขึ้นในศิระษะของเราเมื่อนอน อยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็น ต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูง มาก ¹¹ ต้นไม้เติบโตและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้า สวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ ¹² ใบกิ่งดงาม และผลก็อุดม และจากต้นไม้ นั้น มีอาหาร ให้แก่ชีวิต ทั้ง ปวง สัตว์ป่า ที่ ในทุ่งนาอาศัยอยู่ ใต้ร่มของมัน และนกในอากาศ ก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยง ตนอยู่ด้วยมัน ¹³ ในนิमितที่ผุดขึ้นในศิระษะของเราเมื่อเราอยู่ บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็น ผู้พิทักษ์ องค์บริสุทธิ์ ลงมาจาก ฟ้าสวรรค์ ¹⁴ ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า ‘จงฟันต้นไม้ และตัดกิ่งทั้งหลายของมัน ออกเสีย สะบัดให้ใบของมันร่วง ออกแล้ว ให้ผลของมัน กระจายไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสีย จากใต้ต้น และให้นกหนีไป เสียจากกิ่งของมัน ¹⁵ แต่จง ปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีเปลือกเหล็กและทองสัมฤทธิ์ สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหย้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียกน้ำค้าง จากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน ¹⁶ ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจ

สัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ ¹⁷ คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาตะขององค์บริสุทธิ เพื่อผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบ ว่าท่าน ผู้สูงสุด ทรงปกครอง อยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทาน ราชอาณาจักรนั้น แก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้ง ผู้ที่ต้อย ที่สุด ให้อยู่เหนือ ¹⁸ ความ ผัน นี้ ตัวเราคือกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เห็น และ โอ เบล เทซัสซาร์ ท่านจงกล่าวคำแก้ผิด เกิด เพราะพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้น แห่ง ราชอาณาจักร ของ เรา ไม่สามารถ ที่จะ ให้ คำ แก่ ความ ผัน แก่เรา แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญานของพระผู้บริสุทธิอยู่ในตัวท่าน”

อาณาจักรของเนบูคัดเนสซาร์จะถูกตัดออก

¹⁹ แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทซซาร์ กังงันอยู่ชั่วโมงหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า “เบล เทซัสซาร์เอ๋ย อย่า ให้ ความ ผัน หรือ คำ แก่ ความ ผัน กระทำให้ท่าน ตกใจ เลย” เบล เทซัสซาร์ ทูล ตอบ ว่า “เจ้านาย ของ ข้า พระองค์ ขอ ให้ ความ ผัน นั้น เป็น เรื่อง ของ ผู้ที่เกลียดชังพระองค์เกิด และขอให้คำแก้ความผันนั้นตกแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์ ²⁰ ต้นไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่ง เติบโต ขึ้น และ แข็ง แกรง จน ยอด ขึ้น ไป ถึง ฟ้า สวรรค์ ประจักษ์ไปทั่ว พืชพ ทั้ง ลิ่น ²¹ ใบ ของมันกิ่งดงาม และ ผล ก็อุดม และจากต้น นั้นมีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่า ในทุ่ง นามา พึ่ง ร่ม อยู่ใต้ต้น และนก ในอากาศ ก็มาอาศัย อยู่ที่กิ่ง ²² โอ ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือนะพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญ และเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้น ไป ถึง ฟ้า สวรรค์ และราชอาณาจักร ของ พระองค์ก็ไป ถึง สุด ปลาย พืชพ ²³ และที่กษัตริย์ทอดพระเนตร ผู้พิทักษ์คือ

องค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ และพูดว่า ‘จงฟันต้นไม้ และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีปลอกเหล็กและทองสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้อยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ’²⁴ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก่พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์²⁵ ว่าพระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบ ว่าผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา²⁶ และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลือตอรากต้นไม้ นั้นไว้ก็หมายความว่า ราชอาณาจักรจะยังเป็นของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์ทรงทราบว่าสวรรค์ปกครอง²⁷ โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพื่อว่าความผาสุกของพระองค์อาจจะยืดยาวไปอีกได้”

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ถูกพิพากษา เพราะเหตุความเย่อหยิ่ง

²⁸ สิ่งเหล่านี้ ทั้งสิ้น ได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์²⁹ พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน³⁰ และ

กษัตริย์ตรัสว่า “นี่เป็นมหาบาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศัวานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อ เป็น ศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา” ³¹ เมื่อ กษัตริย์ ตรัส ยังไม่ทันขาดพระวาทะ ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราลั่นวาจาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พรวดไปเสียจากเจ้าแล้ว ³² และเจ้าจะถูก ขับไล่ ไปจากท่ามกลาง มนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ ในทุ่งนา และเจ้า จะต้อง กิน หญ้า อย่าง กับ วัว จะ เป็น อยู่ อย่าง นั้น จน ครบ เจ็ด วาระ จนกว่า เจ้า จะ เรียน รู้ ได้ ว่า ผู้ สูง สุด ปกครอง อยู่ เหนือ ราชอาณาจักร ของ มนุษย์ และ ประทาน ราชอาณาจักร นั้น แก่ ผู้ ที่ พระองค์ ทรง ประารถนา” ³³ ใน ทันใด นั้น เอง พระวา ทะ ก็ สำ เร็จ ใน เรื่อง เนบู คัด เนส ซาร์ พระองค์ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเสวย หญ้าอย่างกับวัว และพระกายก็เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนพระเกศาออกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระนขา ก็ เหมือน เล็บ นก ³⁴ เมื่อสิ้นสวดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบูคัดเนสซาร์ก็แหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกติของเราคืนมา และเราก็สาธุการแด่ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะราชอาณาจักรของพระองค์ เป็น ราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ ³⁵ สำหรับพระองค์ชาวพิภพทั้ง สิ้นนับว่าไม่มีค่า ท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์นั้นพระองค์ ทรง กระทำ ตาม ชอบ พระทัย พระองค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือ ตรัส ถาม พระองค์ ได้ ว่า “พระองค์ทรง กระทำ สิ่ง ไດ” ³⁶ ใน เวลา นั้น เอง จิต ปกติ ของ เรา ก็ กลับ คืน มา ความ สูง ส่ง และราชสง่าราศีกลับ มา สู่ เรา อีก เพื่อ สง่า ราศี แห่ง ราชอาณาจักร ของ เรา องคมนตรีและข้าราชบริพารของ เรา

กลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งก็กลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก ³⁷ บัดนี้ตัวเราคือเนบูกัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเยอหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

5

การเลี้ยงใหญ่ของเบลชัสซาร์

¹ กษัตริย์เบลชัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่ง พัน คน และเสวย เหล้า อุ่น ต่อ หน้า คน หนึ่ง พัน นั้น ² เมื่อเบลชัสซาร์ทรงลิ้มรสเหล้าอุ่นแล้ว จึงมีพระบัญชาให้นำภาชนะทองคำ และเงิน ซึ่ง เนบูกัด เนส ซาร์ราชบิดา ได้ทรงกวาด มาจาก พระวิหาร ใน กรุง เยรูซาเล็ม ออก มา ให้กษัตริย์และเจ้านายของ พระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามจะได้ใช้ใส่เหล้าดื่ม ³ เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำ ซึ่ง ได้กวาดมาจากพระวิหาร คือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น ⁴ เขาทั้งหลายดื่มเหล้าอุ่นและสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน

พระเจ้าทรงเขียนที่ผนังของพระราชวัง

⁵ ในทันใดนั้น นั้ว มีอ คน ได้ ปรากฏ ขึ้น และเขียนลงที่ผนัง ของ พระราชวัง ของ กษัตริย์ ตรง ข้าม กับ คัน ประทีป และ กษัตริย์ก็ทอด พระเนตร มือ ที่เขียน นั้น ⁶ แล้วสี่พระพักตร์ของ กษัตริย์ก็เปลี่ยน ไป พระ ตำริ ของ พระองค์ กระทำ ให้พระองค์ตก พระทัย พระเพล่า ก็อ่อน เปลี่ยน

พระขานุกักระทบกัน ⁷ กษัตริย์รับสั่งเสียงดัง ให้นำหมอดู และ คน เคล เดีย และ หมอดูดูกฤษยาม เข้า มา เผ่า และ กษัตริย์ ตรัส กับ พวก นัก ปราชญ์กรุงบา บิโลน ว่า “ผู้ใดที่ อ่าน ข้อ เขียน นี้ และ แปล ความ ให้ เรา ได้ เรา จะ ให้ผู้นั้น สวม เสื้อ สีม่วง และ สวม สร้อย คอ ทองคำ และเรา จะ ตั้ง ให้ เป็นอุปราช ตรี ในราช อาณาจักร ของ เรา” ⁸ แล้ว พวก นัก ปราชญ์ ของ กษัตริย์ก็ เข้า มา ทั้งหมด แต่เขา ทั้ง หลาย อ่าน ข้อ เขียน หรือ แปล ความ หมาย ให้ กษัตริย์ ทรง ทราบ หา ได้ไม่ ⁹ แล้ว กษัตริย์เบลซัส ซาร์ก็ตก พระทัย มาก และ สิวพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลาย ของ พระองค์ก็สนเท่ห์ ¹⁰ ด้วย เหตุ พระวา ทะของ กษัตริย์ และเจ้านายทั้งหลาย พระราชินีก็เสด็จเข้ามาในท้องพระ โรงการ เลียง และพระราชินีทรง มีพระเสาวนีย์ว่า “โอ ข้า แต่ กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอพระองค์อย่าได้ ตกพระทัย หรือให้สิพระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไป ¹¹ ใน ราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญานของ พระผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระ ได้มีประจำ อยู่ที่ชาย คน นี้ และ กษัตริย์เนบู คัด เนส ซาร์ พระชนก ของ พระองค์ คือ กษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้ เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหร หมอดู คนเคลเดีย และ หมอดูดูกฤษยาม ¹² เพราะว่า ดา เนียล ซึ่ง กษัตริย์ ประทาน นามว่า เบล เทซัสซาร์ มีวิญญานเลิศ มีความรู้และ ความ เข้าใจ ที่ จะ แก่ความ ผัน แก่ปริศ นา และ แก้ ปัญหา ต่างๆ บัดนี้ทรง เรียก ดา เนียล ให้ เข้า มา เผ่า แล้ว เขาก็ จะ แปล ความ หมาย ถวาย พระองค์” ¹³ เขา จึง นำ ดา เนียล เข้า มา เผ่า กษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า “ท่านคือดาเนียล คนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์

ที่กษัตริย์เสด็จ พ่อ ของ เรานำ มา จาก ยูดาห์หรือ 14 เรา ได้ ยินว่าท่านมีวิญญานของพระในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว 15 บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้อ่านข้อความนี้ และ แปล ความหมายให้เรา แต่เขา แปล ความหมายของ เรื่อง ราวนี้ไม่ได้ 16 แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก้ปัญหา ได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ จะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้ง ท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร”

ดาเนียลกราบทูลพระวณะของพระเจ้าถวายกษัตริย์

17 แล้ว ดาเนียล กราบทูล ต่อ พระพักตร์กษัตริย์ว่า “ขอ ทรง เก็บ ของ พระราชทาน ไว้ กับ พระองค์เถิด และขอ ทรง พระราชทาน รางวัล แก่ผู้ อื่น ฝ่าย ข้า พระองค์ จะ ขอ อ่าน ข้อ เขียน ถวาย กษัตริย์ และ ถวาย คำ แปล ความหมาย ให้พระองค์ทรงทราบ 18 โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาของพระองค์ 19 และเพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประทานแก่เนบูคัดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สั่นสะท้านและเกรงขามต่อพระพักตร์พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือ ทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรง แต่งตั้ง ผู้ใด ก็ ทรง แต่งตั้ง พระองค์จะทรง กระทำให้ผู้ใด ต้อยลง พระองค์ก็ทรง กระทำ 20 แต่เมื่อ พระทัย ของ พระราชบิดาพองขึ้น ฝ่ายจิตวิญญานของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอด พระองค์จากราชบัลลังก์ และทรงริบสง่าราศีของพระองค์

ไปเสีย ²¹ พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท่านเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อยู่กับลาป่า ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนกว่าพระองค์รู้ว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงปรารภนาให้ปกครอง ²² โอ ข้าแต่เบลซัสซาร์ พระองค์เป็นราชโอรส แม้พระองค์ทรงทราบเช่นนี้ทั้งสิ้นแล้วก็ได้ถ่อมพระทัย ²³ แต่ทรงยกองค์พระองค์ขึ้นสู้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์ และทรงให้นำภานะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วพระองค์ พวกเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางห้ามของพระองค์ก็ตีมเหล้าองุ่นจากภานะเหล่านั้น และพระองค์ ทรงสรรเสริญ พระที่ ทำ ด้วย เงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟัง หรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่พระองค์มิได้ถวาย พระเกียรติแด่พระเจ้า ซึ่ง ลมปราณของพระองค์อยู่ใน พระหัตถ์ ของพระองค์ และทาง ทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้น อยู่กับ พระองค์ ²⁴ จึงมี มือ ซึ่ง รับ ใช้ มาจากพระพักตร์ได้จารึกข้อเขียนนี้ลงไว้ ²⁵ ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารสิน ²⁶ ต่อไปนี้เป็น คำ ไข เรื่องราว นั้น เมเน พระเจ้าได้ ทรง คำนวณ วาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด ²⁷ เทเคล พระองค์ได้ถูกขังใน トラฐ ทรงเห็นว่า ยัง ขาด อยู่ ²⁸ เปเรส ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย” ²⁹ แล้วเบลซัสซาร์ก็ทรงบัญญัติ และเขาได้ให้ดาเนียล สวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ และทรงให้ประกาศ

เกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร 30 ในคืนวันนั้นเอง เบลซัสซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูกประหาร 31 และดาร์ริอัสคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา

6

ตำแหน่งของดาเนียล

1 ดาร์ริอัส พงพระทัยที่จะทรง แต่ง ตั้งอุปราช หนึ่ง ร้อย ยี่สิบ คนขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อจะให้ปกครองอยู่ทั่วราชอาณาจักร 2 และทรง ตั้ง อภิรัฐมนตรีสาม คนอยู่เหนือ มีดาเนียลเป็นอภิรัฐมนตรีคนแรก เพื่อให้อุปราชรายงาน ติดต่อกับ กษัตริย์จะมีได้ทรงขาดประโยชน์ 3 แล้วดาเนียล คนนี้ก็มิชื่อเสียงกว่าอภิรัฐมนตรีอื่นๆและอุปราช เพราะ วิญญาณเลิศสถิตกับท่าน และกษัตริย์ก็ทรงหมายพระทัย จะทรง แต่ง ตั้ง ท่าน ให้ ครอบ ครอง เหนือ ราชอาณาจักร นั้นทั้งหมด 4 อภิรัฐมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหามูลเหตุ ฟ้องดาเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หามูลเหตุ หรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความ พลัง พลาด หรือ ความ ผิด ใน ท่าน มิได้เลย 5 คนเหล่านี้จึง กล่าวว่ “เราจะหามูลเหตุฟ้องดาเนียลไม่ได้เลย นอกจาก เราจะหา เรื่อง ที่เกี่ยวกับ พระราชบัญญัติแห่ง พระเจ้า ของ เขา” 6 แล้วอภิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้า กษัตริย์ทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ดาร์ริอัส ขอทรงพระเจริญเป็น นิตย์ 7 บรรดาอภิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวง ภาค และอุปราช มนตรีและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้ง สิ้น ได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรง ตรา กฎหมาย และออก พระราช กฤษฎีกาว่า ในสามสิบวันนี้ ถ้า ผู้หนึ่ง ผู้

ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย

พระราชกฤษฎีกาห้ามอธิษฐานต่อพระเจ้า

8 โอ ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอ พระองค์ ออก พระราชกฤษฎีกา และ ลง พระนาม ใน หนังสือ สำคัญ เพื่อ จะ เปลี่ยนแปลง ไม่ได้ ตาม กฎหมาย ของ คน มีเดีย และ คน เปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่”⁹ เพราะฉะนั้นกษัตริย์ดาร์อิอัส จึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชกฤษฎีกา

ดาเนียลอธิษฐานต่อพระเจ้าวันละสามครั้ง

10 เมื่อ ดาเนียล ทราบ ว่า ลง พระนาม ใน หนังสือ สำคัญ นั้น แล้ว ท่าน ก็ ไป ยัง เรือน ของ ท่าน ที่มี หน้า ต่าง ห้อง ชั้น บน ของ ท่าน เปิด ตรง ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม และ ท่าน ก็คุกเข่า ลง วัน ละ สาม ครั้ง อธิษฐาน และ โมทนา พระคุณ ต่อ พระพักตร์ พระเจ้า ของ ท่าน ดัง ที่ท่าน ได้ เคย กระทำ มา แต่ก่อน¹¹ แล้ว คน เหล่า นี้ก็ได้พา กัน มา และได้ พบ ดาเนียล อธิษฐาน และ วิงวอน อยู่ ต่อ พระพักตร์ พระเจ้า ของ ท่าน¹² แล้ว เขา ทั้ง หลาย ก็เข้าไป ใกล้ กราบทูล ต่อ พระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวกับ พระราชกฤษฎีกา ของกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรง ลง พระนาม ใน พระราชกฤษฎีกาฉบับหนึ่งมิใช่หรือว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ในสามสิบวันนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงไป ในถ้ำสิงโตเสีย” กษัตริย์ตรัสตอบว่า “เรื่องนั้นยังคงอยู่ตามกฎหมายของคนมีเดียและคน เปอร์เซีย ซึ่ง จะ แก้ไข หา ได้ไม่”¹³ แล้ว เขา จึง กราบทูล ต่อ พระพักตร์กษัตริย์ว่า “ดาเนียล คน นั้น ใน พวก ที่ถูกกวาด เป็นเชลย มา จาก ยูดาห์ หา ได้ เชื่อ ฟัง พระองค์ไม่ โอ

ข้าแต่กษัตริย์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอ วัน ละ สาม ครั้ง” ¹⁴ เมื่อ กษัตริย์ทรง สดับ ถ้อยคำ เหล่านี้ แล้ว ก็ทรง โทมัส ยิ่ง นัก และ ทรง ตั้ง พระทัย หา ทาง ช่วย ดา เนีย ล ให้ พ้น ทรง หา หนทาง ช่วย ดา เนีย ล ให้ รอด พ้น จนถึง เวลา ดวง อาทิตย์ ตก ¹⁵ แล้ว คน เหล่า นั้น ก็ พา กัน มา เข้า ฝ้า กษัตริย์ และ กราบ ทูล กษัตริย์ ว่า “โอ ข้า แต่ กษัตริย์ ขอ พระองค์ ฟัง ทราบ ว่า กฎหมาย ของ คน มี เดียว และ คน เปอร์เซีย ว่า พระราช กฤษฎีกา ก็ ดี หรือ กฎหมาย ก็ ดี ซึ่ง กษัตริย์ ทรง ประทับ ตรา แล้ว ย่อม เปลี่ยนแปลง ไม่ได้”

ดาเนียลถูกทิ้งในถ้ำสิงโต

¹⁶ แล้ว กษัตริย์ จึง ทรง บัญชา เขาก็ นำ ดาเนียล มา ทิ้ง ใน ถ้ำ สิงโต กษัตริย์ ตรัส แก่ ดาเนียล ว่า “พระเจ้า ของ ท่าน ผู้ ซึ่ง ท่าน ปรน นิบัติ อยู่ เอง นิตย นั้น พระองค์ จะ ทรง ช่วย ท่าน ให้ รอด พ้น” ¹⁷ แล้ว เขา นำ ศิลา ก้อน หนึ่ง มา ปิด ปาก ถ้ำ ไว้ กษัตริย์ ก็ ได้ ทรง ประทับ ตรา ของ พระองค์ และ ตรา ของ เจ้า นาย ของ พระองค์ เพื่อ ว่า จะ ไม่มี สิ่ง ใด อัน เกี่ยว กับ ดาเนียล เปลี่ยนแปลง ไป

กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย ทรงบัญชาให้นำดาเนียล ออกมาจากถ้ำ

¹⁸ แล้ว กษัตริย์ ก็ เสด็จ กลับ พระราชวัง ทรง อด พระ กระจาย หาร ตลอด คืน นั้น ไม่ ให้ นำ เครื่อง ดนตรี อัน ใด มา หน้า พระ ที่ และ บรรทม ไม่ หลับ ¹⁹ พอ เข้า ตรี กษัตริย์ ก็ ลุก ขึ้น รีบ เสด็จ ไป ยัง ถ้ำ สิงโต ²⁰ เมื่อ พระองค์ เสด็จ มา ใกล้ ถ้ำ นั้น พระองค์ ก็ ตรัส เรียก ดาเนียล ด้วย เสียง โทมัส กษัตริย์ ตรัส กับ ดาเนียล ว่า “โอ ดา เนีย ล ผู้ รับ ใช้ ของ พระเจ้า ผู้ ทรง พระชนม์ อยู่ พระเจ้า ของ ท่าน ซึ่ง ท่าน ปรน นิบัติ อยู่ เอง

นิตยนั้น ทรง สามารถ ที่ จะ ช่วย ท่าน ให้ พ้น จาก สิ่ง โต้
 ได้ แล้ว หรือ” ²¹ แล้ว ดาเนียล กราบ ทูล กษัตริย์ ว่า “โอ ข้า
 แต่กษัตริย์ ขอ ทรง พระ เจริญ เป็น นิตย ²² พระ เจ้า ของ ข้า
 พระ องค์ ทรง ใช้ ทูต สวรรค์ ของ พระ องค์ มา ปิด ปาก สิ่ง โต้
 ไว้ มัน มิ ได้ ทำ อันตราย แก่ ข้า พระ องค์ เพราะ พระ องค์ ทรง
 เห็น ว่า ข้า พระ องค์ ไร้ ความ ผิด ต่อ พระ พักตร์ พระ องค์ โอ ข้า
 แต่กษัตริย์ ข้า พระ องค์ มิ ได้ กระทำ ผิด ประการ ใด ต่อ พระ
 พักตร์ พระ องค์ ด้วย” ²³ ฝ่าย กษัตริย์ ก็ โสมนัส ใน พระทัย เป็น
 ล้น พัน และ ทรง บัญชา ให้ นำ ดาเนียล ขึ้น มา จาก ถ้ำ เขา จึง
 เอา ดาเนียล ขึ้น มา จาก ถ้ำ ไม่ ปรากฏ ว่า มี อันตราย อย่าง ไร
 บน ตัว ท่าน เลย เพราะ ท่าน ได้ เชื่อ ใน พระ เจ้า ของ ท่าน ²⁴ แล้ว
 ว กษัตริย์ ทรง บัญชา ให้ นำ คน เหล่า นั้น ที่ ฟ้อง ดาเนียล มา โยน
 ทั้ง ใน ถ้ำ สิ่ง โต้ ทั้ง ตัว เขา บุตร ทั้ง หลาย ของ เขา และ ภรรยา
 ของ เขา ทั้ง หลาย ด้วย และ ก่อน ที่ เขา ตก ลง ไป ถึง พื้น ถ้ำ สิ่ง
 โต้ ก็ ได้ พัด เขา อยู่ เสีย แล้ว และ หัก กระดูก ของ เขา ทั้ง หลาย
 เป็น ชิ้น ๆ ไป

ดาโรัสยยก่องพระเจ้าของดาเนียล

²⁵ แล้ว กษัตริย์ ดาโรัส ทรง มี พระ ราชา สุ้าร ไป ถึง บรรดา
 ชนชาติ ประชาชาติ ทั้ง ปวง และ ภาษา ทั้ง หลาย ที่ อาศัย
 อยู่ ใน พิกพ ทั้ง ล้วน ว่า “สันติ สุข จง มี แก่ ท่าน ทั้ง หลาย อย่าง
 ทวีคูณ ²⁶ เรา ออก กฤษฎีกา ว่า ให้ คน ทั้ง หลาย สัน สะ ทาน
 และ ยำ เกรง ต่อ พระ พักตร์ พระ เจ้า ของ ดา เนีย ล ใน ราช
 อาณาจักร ของ เรา ทั้ง หมด เพราะ พระ องค์ ทรง เป็น พระ เจ้า
 ผู้ ทรง พระ ชนม์ อยู่ ทรง ดำรง อยู่ เป็น นิตย อาณาจักร ของ
 พระ องค์ จะ ไม่ ฎก ทำลาย และ ราช อาณาจักร ของ พระ องค์ จะ
 ดำรง จน ถึง ที่ สุด ²⁷ พระ องค์ ทรง ช่วย ให้ พัน และ ช่วย ให้ พัน
 ภัย พระ องค์ ทรง กระทำ หมาย สำคัญ และการ มหัศจรรย์ ใน
 ฟ้า สวรรค์ และ บน พื้น พิกพ พระ องค์ คือ พระ ผู้ ช่วย ดา เนีย

ล ให้ พัน จาก ฤทธิ ของ สิงโต” 28 ดังนั้น ดาเนียล ผู้นี้จึงได้ เจริญขึ้นในรัชสมัยของดารีอัส และในรัชสมัยของไซรัสคน เปอร์เซีย

7

อาณาจักรโลกทั้งสี่ซึ่งได้ออกมาจากทะเลแห่งมนุษย์

1 ในปี ต้น แห่ง รัชกาล เบลซัส ซาร์กษัตริย์เมืองบาบิโลน ดาเนียลมีความฝันและนิมิตผุดขึ้นในศิระของท่านเมื่อ ท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้น ไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น 2 ดาเนียลกล่าวว่า “ข้าพเจ้า ได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด ลมทั้งสี่ของฟ้า สวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่ขึ้น 3 และสัตว์มหึมาสี่ตัวได้ ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวก็ต่างกัน 4 ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น ขนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้า เหมือนคน และมอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน 5 และดูเถิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่ง เป็นตัวที่สองเหมือนหมี มันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมัน ระหว่าง ซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า ‘จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มากๆ’ 6 ต่อจาก นี้ไป ข้าพเจ้าก็ได้มองดู ดูเถิด สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสี่ปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัวและมันรับราช อำนาจ 7 ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และ ดูเถิด สัตว์ที่สี่มันร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กมหึมา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระแทบ สิ่งที่เหลือนั้นเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน มันมีเขาสิบเขา 8 ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น ดูเถิด มีอีกเขาหนึ่งเล็ก ๆ ออกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่น

แรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเถิด ใน
 เขาอันนี้มีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต⁹ ขณะที่
 ข้าพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่ง ผู้เจริญ
 ด้วยวัยวุฒิ มาประทับ ถลอง พระองค์ขาวอย่างหิมะ พระ
 เกศาที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์ พระ
 บัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้น
 เป็นไฟลุก¹⁰ ธาตุไฟพุ่งออกและไหลออกมาต่อเบื้องพระ
 พักตร์พระองค์ คนนับแสนๆปรนนิบัติพระองค์ คนนับโกฏิๆ
 เข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็
 เปิดขึ้น¹¹ ข้าพเจ้าก็จ้องดู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขา
 เล็กนั้น และเมื่อข้าพเจ้าจ้องดูสัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และศพ
 ก็ถูกทำลาย มอบให้เผาเสียด้วยไฟ¹² ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลือ
 อยู่ นั้น ราชอำนาจของมันก็ถูกนำไปเสีย แต่ชีวิตของมัน
 นั้น ยัง อยู่ ต่อ ไป ให้ ถึง ฤดูหนึ่ง และ วาระหนึ่ง¹³ ข้าพเจ้า
 เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตร
 มนุษย์ มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหา
 ผู้เจริญ ด้วยวัยวุฒิ นั้น เขา นำ ท่าน มา เฝ้า ต่อ เบื้อง พระ
 พักตร์พระองค์¹⁴ ราชอำนาจ ส่ง ราศี กับ ราชอาณาจักร
 ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง
 และ ภาษา ทั้ง หลาย จะ ปรน นิบัติท่าน ราช อาณาจักร ของ
 ท่าน เป็น ราช อาณา จักร นิรัน ดร ซึ่ง จะ ไม่ สิ้น สุด ไป และ
 อาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย

นิมิตของสัตว์ทั้งสี่

¹⁵ ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกข์ใน
 ตัวข้าพเจ้า เพราะนิมิตใน ศิระษะ ของ ข้าพเจ้า ก็ กระทำ ให้
 ข้าพเจ้าตกใจ¹⁶ ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น

และใต้ถ้ำ ความจริงของเรื่องราวนี้ ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารู้ความหมายของเรื่องเหล่านี้ 17 สัตว์มหัศจรรย์ทั้งสี่คือ กษัตริย์สี่องค์ซึ่งจะเกิดมาจากพิภพ 18 แต่บรรดาวิสุทธิชน แห่ง องค์ผู้สูงสุด จะรับ ราชอาณาจักร และ ถ้อยกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบๆไปเป็นนิรันดร์ คือเป็นนิรันดร์นิรันดร์ 19 แล้วข้าพเจ้าก็อยากจะทราบถึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้นซึ่งผิดแปลกกับสัตว์อื่นๆทั้งสิ้น ร้ายกาจเหลือเกิน มีฟันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์ ซึ่งกินและหักเป็นชิ้นๆและกระแทบสิ่งที่ที่เหลือนั้นเสีย 20 และเกี่ยวกับเขาสืบเขาซึ่งอยู่บนหัวของมัน และเขายังอีกเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาต่อหน้าเขารุ่นแรกสามเขาที่หลุดไป เขาซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพูดสิ่งใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อนเขาด้วยกัน 21 เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขานี้ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ 22 จนถึงผู้เจริญด้วยวัยวุฒิเสด็จมาถึงและทรงให้มีการพิพากษาให้แก่วิสุทธิชนของ องค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมาถึง 23 ท่านผู้นั้นกล่าว ดังนี้ว่า ‘เรื่อง สัตว์ ตัวที่สี่ จะมี ราชอาณาจักร ที่สี่ บนพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสิ้น และจะกินทั้งพิภพนี้เสีย และเหยียบ พิภพ ลง และหัก พิภพ นั้น ให้แตก ออกเป็นชิ้นๆ 24 ส่วนเรื่องเขาสืบเขานั้นจากราชอาณาจักรนี้จะ มีกษัตริย์สืบพระองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์ 25 ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายขององค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลง บรรดา วาระ และ พระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระสองวาระ กับครึ่งวาระ 26 แต่ผู้พิพากษาก็จะขึ้นนั่งบัลลังก์

และจะทรงนำเอาราชาอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรง
 เฝ้าผลาญ และทำลายเสียให้สิ้นสุด ²⁷ และอาณาจักรกับ
 ราชาอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้
 ไตสวรรค์ทั้งสิ้น จะต้อง ถูกมอบไว้แก่ชุมชนแห่งวิสุทธิชน
 ขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิ
 รันดร และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟัง
 ท่าน' ²⁸ เรื่องราวก็สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดา
 เนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และ
 สนิหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราว
 นี้ไว้ในใจ”

8

นิมิตของดาเนียลเรื่องแกะผู้ตัวหนึ่งกับแพะผู้ตัวหนึ่ง

¹ ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ มีนิมิตปรากฏ
 แก่ข้าพเจ้าดาเนียล หลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้ง
 แรกนั้น ² และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมาขณะที่ข้าพเจ้า
 อยู่ที่สุสานปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้า
 ก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอูลัย ³ ข้าพเจ้า
 เงยหน้าขึ้นเห็น และดูเถิด แกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ
 มีเขาสองเขา เขาทั้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง
 และเขาที่สูงนั้นงอกมาทีหลัง ⁴ ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้นั้นขวิด
 ไปทางตะวันตก และทางเหนือและทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวใด
 ต้านทานมันได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของ
 มันได้ มันทำตามชอบใจของมัน และก็พองตัวขึ้น ⁵ เมื่อ
 ข้าพเจ้ากำลังตรึกตรองอยู่ ดูเถิด มีแพะผู้ตัวหนึ่งมาจาก
 ทิศตะวันตก เหาะข้ามพื้นพิภพทั้งสิ้นมา ไม่แตะต้องพื้น
 ดินเลย และแพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมัน

เขาหนึ่ง ⁶ มันมาหา แกะ ผู้ที่มีเขา สอง เขา ซึ่งข้าพเจ้า เห็น ยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าไปใส่แกะผู้ตัวนั้น ด้วยเต็มกำลัง ความโกรธของมัน ⁷ ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มัน โกรธและเข้าชนแกะผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และ แกะผู้ก็ไม่มีกำลังต้านทานมันได้ มันเหวี่ยงแกะผู้ลงที่ดิน และเหยียบเสีย และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมัน ได้ ⁸ แล้วแพะผู้ก็พองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เขาใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่ เขาออกขึ้นแทนที่ หัน ไปทางทิศ ลม ทั้ง สี่ ของ ฟ้า สวรรค์ ⁹ และมี เขา เล็กๆ เขา หนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านี้ ซึ่งงอก ขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น ¹⁰ มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบรืวารแห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบรืวารกับ ดวงดาว ลงมายังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่ำเสีย ¹¹ มัน พองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่ง ถึง จอม ของ บรืวาร และ เครื่อง เเผา บูชา ประจำวันก็ถูกชิง ไป เสีย และ สถาน บริสุทธี ของ พระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง ¹² และเพราะเหตุการณ์ระเมิด เขา ได้รับมอบบรืวารไว้สู้กับการเผาบูชาประจำวัน และความ จริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่ดิน และเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญ ขึ้น ¹³ แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิตนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิตนอีก ผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิตน ผู้ที่พูดอยู่นั้นว่า “นิมิตที่เกี่ยวข้อง กับ เครื่อง เเผา บูชา ประจำ วัน นั้น จะ อยู่อีกนาน เท่าใด ทั้ง เรื่องการระเมิดที่ทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า เพื่อจะมอบ ทั้ง สถาน บริสุทธี และบรืวารให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า” ¹⁴ ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า “อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธินั้นจะได้รับการชำระ”

คำแก่นิมิตของดาเนียล

15 และอยู่มา เมื่อ ข้าพเจ้า ดาเนียล ได้เห็นนิมิตนั้น แล้ว ข้าพเจ้า ก็พยายาม เข้าใจ และ ดูเถิด มีเหมือน มนุษย์ ยืน อยู่หน้าข้าพเจ้า 16 และข้าพเจ้า ได้ยินเสียงของชาย ผู้หนึ่ง ระหว่าง ฝั่งแม่น้ำอูลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า “กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด” 17 ตั้ง นั้นท่านจึงมา ใกล้ที่ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมา แล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจ ขบหน้าลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า ว่า “โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็น เรื่องของกาลอวสาน” 18 เมื่อท่านกำลังพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลบหน้าติดดินอยู่ แต่ท่านแต่ต้องข้าพเจ้าให้ ข้าพเจ้า ยืนขึ้น 19 ท่าน กล่าว ว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้า จะทำให้ ท่านทราบถึง สิ่ง ซึ่ง จะเกิดขึ้น ในตอนปลาย แห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอวสาน 20 เรื่องและ ผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั้นคือ กษัตริย์ของ คนมีเดียและคน เปอร์เซีย 21 และแพะผู้ คือ กษัตริย์ของ กรีก และเขาใหญ่ ระหว่าง นัยน์ตา คือ กษัตริย์องค์แรก 22 ส่วนเขาที่หัก และ มีอีกสี่ เขางอกขึ้น แทนนั้น คือ อาณาจักรสี่อาณาจักร จะ เกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น 23 และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิด ทั้ง หลาย ได้ กระทำ เต็ม ขนาด แล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่ง พระพิศมัยดุร้าย และมีความเข้าใจใน เรื่องปริศนาเกิดขึ้น 24 อำนาจของท่านจะใหญ่โต มาก แต่มิใช่โดยอำนาจของ ท่านเอง และท่าน จะ กระทำ ให้บังเกิด ความ พิษานา อย่าง น่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคน ที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์ 25 ด้วยความฉลาดของ ท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือ

ของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายด้วยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับ จอม เจ้า นาย แต่ท่าน จะต้อง ถูกหัก ทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือ เลย ²⁶ นิमित เรื่อง เวลา เย็น และ เวลา เช้า ซึ่ง บอก เล่า นั้น เป็น ความจริง แต่จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถอะ เพราะเป็น เรื่อง ของ อีก หลาย วัน ข้าง หน้า” ²⁷ และข้าพเจ้า ดา เนียล ก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้น ไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็งังงันโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

9

คำพยากรณ์ของดาเนียลเรื่องการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี

¹ ในปีต้นรัชกาลดาร์ริอัส โอรสกษัตริย์อาหสุเอรัส เชื้อสายคนมีเดย ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนือดินแดนเคลเดีย ² ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าใจถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวณะของพระเยโฮวาห์ได้มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูซาเล็ม

ดาเนียลอธิษฐานและสารภาพบาปของคนอิสราเอล

³ แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าแสวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถ้า ⁴ ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและที่น่าสะพรึงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และความเมตตาต่อผู้ที่รัก พระองค์ และ รักษา พระบัญญัติของ พระองค์ ⁵ ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย ได้ กระทำ บาป และได้ กระทำ ความ ชั่ว

ข้า และ ได้ ประกอบ ความ ชั่ว และการ กบฏ หัน เลี้ยว จาก
 ข้อบังคับ และ คำ ตัดสิน ของ พระองค์ ⁶ ข้า พระองค์ มิ ได้ ฟัง
 บรรดา ผู้พยากรณ์ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ผู้กล่าว ใน พระนาม
 ของ พระ องค์ ต่อ กษัตริย์ ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ทั้ง ต่อ
 เจ้านาย บรรพบุรุษ และ ประชาชน ทั้ง สิ้น แห่ง แผ่นดิน ⁷ โอ
 ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ความ ชอบธรรม เป็น ของ พระองค์
 แต่ ความ ขาย หน้า ควร แก่ พวก ข้า พระองค์ ดัง ทุก วัน นี้ ที่ ควร
 แก่ คน ยูดาห์ ชาว กรุง เยรูซาเล็ม และ อิสราเอล ทั้งหมด
 ทั้ง ผู้ ที่ อยู่ ใกล้ และ อยู่ ไกล ออก ไป ใน แผ่นดิน ทั้ง หลาย ซึ่ง
 พระองค์ ทรง ชับ ไล่ เขา ไป นั้น เพราะ ความ ละเมิด ซึ่ง เขา ได้
 กระทำ ต่อ พระองค์ ⁸ โอ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ความ ขาย
 หน้า ควร แก่ พวก ข้า พระองค์ แก่ กษัตริย์ ของ ข้า พระองค์ ทั้ง
 หลาย เจ้านาย และ บรรพบุรุษ เพราะ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย
 ได้ กระทำ บาป ต่อ พระองค์ ⁹ พระกรุณา และการ อภัยโทษ
 เป็น ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย
 ถึง แม้ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ได้ กบฏ ต่อ พระองค์ ¹⁰ และ
 มิ ได้ เชื่อ ฟัง พระ สุรเสียง ของ พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ ข้า
 พระองค์ ด้วยการ ดำเนิน ตาม พระราชบัญญัติ ของ พระองค์
 ซึ่ง พระองค์ ทรง ตั้ง ไว้ ต่อ หน้า ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย โดย
 บรรดา ผู้พยากรณ์ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ¹¹ เออ อิสราเอล
 ทั้ง ผอง ได้ ละเมิด ต่อ พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ และ
 ได้ หัน ไป เสีย ไม่ เชื่อ ฟัง พระ สุรเสียง ของ พระองค์ และ
 การ สบป แชน และ การ ปฏิญาณ ซึ่ง จารึก ไว้ ใน พระ ราช
 บัญญัติ ของ โมเสส ผู้รับ ใช้ ของ พระ เจ้า จึง ถูก เทลง เหนือ
 ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย เพราะ ว่า ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ได้
 กระทำ บาป ต่อ พระองค์ ¹² พระองค์ ได้ ทรง ยืนยัน ถ้อยคำ
 ของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ ได้ ตรัส กล่าว โทษ ข้า พระองค์ ทั้ง

หลาย และ กล่าว โทษ ผู้ ปกครอง ซึ่ง ปกครอง ข้า พระองค์ โดย นำ ให้ ข้า พระองค์ เกิด วิบัติ อย่าง ใหญ่ หลวง เพราะ ว่า ภาย ใต้ สวรรค์ ทั้ง สิ้น ไม่มี ที่ ไต ที่ ได้ กระทำ เหมือน ที่ ได้ กระทำ แก่ เยรูซาเล็ม ¹³ ดัง ที่ ได้ จารึก ไว้ ใน พระ ราช บัญญัติ ของ โมเสส แล้ว วิบัติ ทั้ง สิ้น ก็ ได้ ตก อยู่ เหนือ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย แล้ว แต่ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ยัง มี ได้ อธิษฐาน ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาคี พระ เจ้า ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย โดย หัน เสีย จาก ความ ชั่ว ชั่ว ของ ข้า พระองค์ และ เข้าใจ ความ จริง ของ พระองค์ ¹⁴ เพราะ ฉะนั้น พระ เยโฮวาคี ทรง เก็บ ความ วิบัติ ไว้ พร้อ ม และ ได้ ทรง นำ มา เหนือ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย เพราะ พระ เยโฮวาคี พระ เจ้า ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ทรง เป็น ผู้ ชอบ ธรรม ใน สรรพ กิจ ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง กระทำ เพราะ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย มิ ได้ เชื่อ ฟัง พระ สุรเสียง ของ พระองค์ ¹⁵ แล้ว บัด นี้ โอ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ผู้ ทรง นำ ชนชาติ ของ พระองค์ ออกจาก แผ่นดิน อียิปต์ ด้วย พระ หัตถ์ อัน ทรง ฤทธิ์ และ ได้ ทำ ให้ พระนาม ลือ มา จน ทุก วัน นี้ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ได้ กระทำ บาป และ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย กระทำ ความ ชั่ว ¹⁶ โอ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ตาม ความ ชอบ ธรรม ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ ขอ ให้ ความ กริ้ว และ พระ พิโรธ ของ พระองค์ หัน กลับ เสีย จาก เยรูซาเล็ม นคร ของ พระองค์ ภูเขา บริสุทธิ ของ พระองค์ เพราะ บาป ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย และ ความ ชั่ว ชั่ว ของ บรรพบุรุษ ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย เยรูซาเล็ม และ ประชาชน ของ พระองค์ จึง กลาย เป็น ที่ เยาะ เย้ย ใน หมู่ คน ทั้ง สิ้น ที่ อยู่ รอบ ข้า พระองค์ ¹⁷ ฉะนั้น โอ ข้า แต่ พระ เจ้า ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย บัด นี้ ขอ ทรง สดับ ฟัง คำ อธิษฐาน ของ ผู้ รับ ใช้ ของ พระองค์ และ คำ วิงวอน ของ เขา และ ขอ

ทรงให้พระพิภพตรัสของ พระองค์ ทอแสง เหนือ สถานบริสุทธิ์
 ของ พระองค์ ซึ่ง รกร้าง นั้น เพื่อ เห็น แก่ องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า
 18 โอ ข้า แต่ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ขอ ทรง เจีย พระกร
 รณ สดับ ฟัง ขอ ทรง ล้ม พระเนตร ดู ความ รกร้าง ของ ข้า
 พระองค์ ทั้งหลาย ทั้ง นคร ซึ่ง เรียก ขาน กัน ตาม พระนาม ของ
 พระองค์ เพราะว่า ข้า พระองค์ ทั้งหลาย มิ ได้ ถวาย คำ วิงวอน
 ต่อ พระพิภพ ตรัสของ องค์ โดย อาศัย ความ ขอบ ธรรม ของ ข้า
 พระองค์ ทั้งหลาย แต่ โดย อาศัย พระเมตตา อัน ยิ่ง ใหญ่ ของ
 พระองค์ 19 โอ ข้า แต่ องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า ขอ ทรง ฟัง โอ ข้า
 แต่ องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า ขอ ทรง ให้อภัย โอ ข้า แต่ องค์พระ ผู้
 เป็น เจ้า ขอ ทรง ใส่ พระทัย และ ทรง กระทำ ขอ ย่า เน้น ข้า
 เลย พระเจ้า ค่ะ เพื่อ เห็น แก่ พระนาม ของ พระองค์ โอ ข้า แต่
 พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ เพราะ ว่า นคร ของ พระองค์ และ
 ประชาชน ของ พระองค์ ก็มี ชื่อ ตาม พระนาม ของ พระองค์”

เจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีกำหนดไว้สำหรับชนชาติอิสราเอล

20 ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐาน และ สาราภาพ
 บาบ ของ ข้าพเจ้า และ บาบ ของ อิสราเอล ประชาชน ของ
 ข้าพเจ้า และ เสนอ คำ วิงวอน ของ ข้าพเจ้า ต่อ พระพิภพ
 พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า เพื่อ ภู เขาบริสุทธิ์ แห่ง
 พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า อยู่ นั้น 21 เออ ขณะ เมื่อ ข้าพเจ้า กล่าว คำ
 อธิษฐาน อยู่ ชาย ชื่อ กาเบรียล ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ เห็น ใน นิมิตต์ ครั้ง
 แรก นั้น ได้ บิน อย่าง เร็ว มา ใกล้เคียง ข้าพเจ้า แต่ ต้อง ข้าพเจ้า
 ใน เวลา ถวาย เครื่อง บูชา ตอน เย็น 22 ท่าน ได้ ให้ความ รู้ และ
 กล่าว แก่ ข้าพเจ้า ว่า “โอ ดาเนียล ข้าพเจ้า ออก มา ณ บัดนี้
 เพื่อ จะ ให้ ปัญญา และ ความ เข้าใจ แก่ ท่าน 23 ใน ตอน ต้น แห่ง
 คำ วิงวอน ของ ท่าน ก็มี พระบัญชา ออก ไป ข้าพเจ้า จึง มา บอก
 ให้ ท่าน ทราบ เพราะ ท่าน เป็น ผู้ ที่ ทรง รัก มาก เพราะ ฉะนั้น
 จึง เข้าใจ พระบัญชา นั้น และ พิจารณา นิมิตต์ นั้น 24 มี เจ็ดสิบ

สัปดาห์กำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบริสุทธิ์ของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้น การ ละเมิด ให้บาป จบสิ้น และให้ลบ ความชั่ว ชั่ว เพื่อนำ ความชอบ ธรรม นิรันดร์เข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมสถานบริสุทธิ์ที่สุด ²⁵ เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่ พระ บัญชา นั้น ออก ไป ให้ สร้าง กรุง เยรูซาเล็ม ขึ้น ใหม่ จนถึง สมัย พระ เม ส ลี ย า ห์ ผู้เป็น ประมุข ก็ เป็น เวลาเจ็ดสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และถนน จะ ถูก สร้าง ขึ้น พร้อม ด้วย กำแพง เมือง แต่ใน ยุค ลำบาก ²⁶ หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูก ตัดออก แต่มีใช้เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุข ผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย ที่สุด ปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรกร้างกำหนดไว้ ²⁷ ท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆ หยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกทดลองเหนือผู้ที่ร้างเปล่านั้น”

10

ดาเนียลเห็นนิมิตที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่

¹ ในปีที่สาม แห่ง รัชกาล ไช รัส กษัตริย์แห่ง ประเทศ เปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่งทรงสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ได้ชื่อว่าเบล เทซัสซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน ท่านเข้าใจสิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนั้น ² ในคราวนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกข์อยู่สามสัปดาห์ ³ ข้าพเจ้าไม่ได้รับ

ประทานอาหารอร่อย เนื้อหรือน้ำองุ่นก็มีได้เข้าปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ขโลมน้ำมันตัว เลยตลอดสามสัปดาห์⁴ เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนต้นข้าพเจ้าอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำไทกริส⁵ ข้าพเจ้าแหงนขึ้นมอง ดูเถิด มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าป่าน มีทองคำเนื้อดีเมืองอูฟาสดาคาดเอาไว้⁶ ร่างกายของท่านตั้งพลอยเขียว และหน้าของท่านก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของท่านก็เหมือนกับ คบ เปลวเพลิง แขนและเท้าเป็นเงางามเหมือนกับ ทองสัมฤทธิ์ขัด และเสียงถ้อยคำของท่านเหมือนเสียงมวลชน⁷ และข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้น แต่ผู้เดียว คนที่อยู่กับข้าพเจ้า มิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่น มาก จึงวิ่งไปซ่อนเสีย⁸ แล้วข้าพเจ้าอยู่แต่ลำพัง และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด ข้าพเจ้าหมดแรง⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลง สลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าพุกกับดิน¹⁰ และดูเถิด มีมือมาแตะต้องข้าพเจ้า พยุงให้ข้าพเจ้ายืนตัวด้วยฝ่ามือและเข่า¹¹ ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยินตรง เพราะบัดนี้ ข้าพเจ้าได้รับ ใช้ให้มาหาท่าน” ขณะที่ท่านกล่าว คำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืน สิ้นสะท้านอยู่¹² แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “ดาเนียล เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจจะเข้าใจและถ่อมตัวลงต่อ พระพิภคร์พระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน¹³ เจ้าผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับภษตรีย์ทั้งหลายของเปอร์เซีย แต่ดูเถิด มีคาเอลเจ้าผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่ง

งมาช่วยข้าพเจ้า ¹⁴ บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหน้า เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก” ¹⁵ เมื่อท่านได้พูดตามถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าสู่พื้นดินแล้วก็เป็นไป ¹⁶ และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งสถณฐานคล้ายบุตรทั้งหลายของมนุษย์มาแตะริมฝีปากของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า “โอ นายเจ้าข้า ด้วยเหตุ นิมิตนั้น ความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง ¹⁷ ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพราวไปจากข้าพเจ้าแล้ว” ¹⁸ ท่านผู้มีรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังข้าพเจ้า ¹⁹ ท่านกล่าวว่า “โอ บารุชผู้เป็นที่รักอย่างยิ่งอย่างกลัวเลย สันติภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด” เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นและกล่าวว่า “ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังข้าพเจ้าแล้ว” ²⁰ แล้วท่านจึงกล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้กับเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จ จูระ กับ เขา แล้ว ดูเถิด เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีก จะมา ²¹ แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งความจริง ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้เจ้าเหล่านี้เลย นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ของท่าน”

11

ตั้งแต่สมัยของดาริอัสถึงสมัยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

1 “ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปี ต้นแห่งรัชกาล ดาริอัส คนมีเดย ข้าพเจ้า เป็น ตัว ตั้ง ตัว ตีที่ให้กำ ลัง กษัตริย์ 2 และบัดนี้ ข้าพเจ้า จะ สำแดง ความ จริง ให้แก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีก สาม องค์ ขึ้น มา ใน เปรเซีย และ องค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้ กับ ราชอาณาจักรกรีก 3 แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมาก ขึ้น มา ท่าน จะ ปกครอง ด้วย ราชอาณาจักรยิ่งใหญ่ และกระทำ ตาม ความ พอใจ ของ ท่าน เอง 4 และเมื่อ ท่าน ขึ้น มา แล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตก และ แบ่ง แยก ออก ไป ตาม ทาง ลม ทั้ง สี่แห่ง ฟ้า สวรรค์ แต่จะ ไม่ ตก อยู่ กับ ทายาท ของ ท่าน และ จะ ไม่มีราช อำนาจ อย่าง ที่ ท่าน ปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้ 5 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอาณาจักรของท่านจะเป็นราชอำนาจอจมหิมา 6 ต่อ มา อีก หลาย ปี เขา จะ กระทำ พันธมิตร กัน และบุตรสาว แห่งกษัตริย์ถิ่นใต้ จะ มา หาคู่ กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ เพื่อกระทำ สันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำ ให้ กำ ลัง แขนของเธอกองอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่ยั่งยืน เธอจะถูกอายัดไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำ ลัง แก่เธอในกาลนั้น 7 จะมีกิ่งจากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และ จะ เข้า ไป ใน ป้อม ของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะรบ กับ เขา และจะชนะ 8 ท่านจะชนเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้วิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนืออีกหลายปี 9 แล้วกษัตริย์แห่ง ถิ่น ใต้จะเข้า มา ใน เข

ตกษัตริย์แห่ง ถิ่น เหนือ แต่จะ กลับ ไป สู่ แผ่น ดิน ของ ท่าน
เอง ¹⁰ แต่บุตรชาย ทั้ง หลาย ของ ท่าน จะ ก่อ สงคราม และ
ชุมนุมกำลัง รบ เป็นอัน มาก ไว้ และ คน หนึ่ง จะ มา อย่าง
แน่นอนและไหลท่วมและผ่านไป และจะกลับไปทำสงคราม
จนถึง บ้อมปราการ ของ ท่าน ¹¹ แล้วกษัตริย์แห่ง ถิ่น ใต้ จะ
โกรธมาก จะยกออกมา ต่อสู้กับท่าน คือ กษัตริย์แห่ง ถิ่น
เหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็
จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ¹² และเมื่อท่านนำกองทัพนั้น
ไป แล้ว จิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลาย
เสียอีกเป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังเพิ่มขึ้นโดยสิ่ง
นี้ ¹³ เพราะว่า กษัตริย์แห่ง ถิ่น เหนือ จะ กลับ มา และจะ จัด
กองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปี
ท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อม กับ ทรัพย์สมบัติมากมาย
¹⁴ ในกาลนั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่ง ถิ่น ใต้
และบรรดานักปล้นแห่งชนชาติของท่านเองก็จะยกตัวเอง
ขึ้นเพื่อจะกระทำให้นิมีตสำเร็จ แต่พวกเขา ก็จะล้มเหลว
¹⁵ แล้วกษัตริย์แห่ง ถิ่น เหนือจะมალ้อมและก่อเชิงเทิน และ
ยึดเมืองที่มีป้อม แข็งแรง ได้ และกำลังกองทัพของ ถิ่น ใต้
จะสู้ไม่ไหว แม้ว่ากองทัพที่คัดเลือกแล้วก็ยังสู้ไม่ได้ เพราะ
ไม่มีกำลัง ที่จะ ยืน หยัดอยู่ได้ ¹⁶ แต่ผู้ที่ยก มา ต่อสู้ กับท่าน
จะกระทำตาม ความพอใจ ของ ท่าน เอง จึง ไม่มีผู้ใด ต่อสู้
ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะ
ถูกทำลายโดยมือของท่าน ¹⁷ ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลัง
ทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไป
ด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกธิดาของพวกผู้
หญิงให้กษัตริย์แห่ง ถิ่น ใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่
มั่นคงและอำนาวยประโยชน์แก่ท่าน แต่ประการใด ¹⁸ ภาย

หลังท่านจะมุ่งหน้าไปตามเกาะต่างๆ และจะยึดได้เป็นอันมาก แต่แม้ทัพคนหนึ่งจะได้กำจัดความอหังการของท่าน นั่นเสีย ความจริงเขาจะเอาความอหังการนั้นมาสนองท่าน¹⁹ แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หาตัวไม่พบอีกต่อไป²⁰ แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่กี่วัน เขาก็ประสบหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม

อันที่โอคัส อีฟิฟานีสจะทำให้พระวิหารมลทินไป

²¹ จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ²² กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วมต่อหน้าเขา และถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธมิตรจะถูกทำลายเสียด้วย²³ ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจล่องลอยอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ²⁴ เขาจะยกมาอย่างสงบใน ส่วน ของ ประเทศ ที่อุดม ที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ปู่ทวด หรือ บรรพบุรุษ ของ เขา ไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของ ที่ริบมาได้ และทรัพย์สมบัติมา แจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น²⁵ และเขาจะปลุกปั่นกำลังของเขา และความกล้าหาญของเขาด้วยกองทัพมทิมายกไปสู่กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ จะทำ สงคราม ด้วย กองทัพเข้มแข็งมทิมายิ่งนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการปองร้ายเขา²⁶ ถึง แม้ว่า ผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขา

ก็จะทำลายเขา กองทัพของเขา ก็จะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่า ฟัน ล้ม ตาย เสียก็มาก ²⁷ ส่วน กษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขาต่างก็ คิด ปองร้าย เขาจะพุดมูสาร่วมโต๊ะกัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด ²⁸ แล้ว กษัตริย์แห่ง ถิ่น เหนือก็ จะ กลับ เข้า บ้าน เข้า เมือง พร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญา บริสุทธิ และ เขา จะ ปฏิบัติงาน และ กลับ เข้า บ้าน เข้า เมือง ²⁹ พอ ถึง เวลา กำหนด เขา จะ กลับ มา ที่ ถิ่น ได้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่ใช่ไปอย่าง ครั้งแรกหรือครั้งต่อไป ³⁰ เพราะว่า กองทัพ เรือ ของ เมือง คิ ทิม จะ มา ปะทะกับเขา เขา จึง จะ ล้ม และ กลับ ไป และ จะ เกรี้ยว กราด ต่อ พันธสัญญา บริสุทธิ และ ลง มือ ปฏิบัติงาน เขา จะ หัน กลับ มาร่วม พันธมิตรกับบรรดาผู้ที่ทิ้งพันธสัญญา บริสุทธิ ³¹ และ กองทัพ จะ ยืน หยัดอยู่ ฝ่าย เขา พวกเขา จะ กระทำ ให้ สถาน บริสุทธิแห่งกองกำลัง เป็น มลทิน และ จะ ให้ เลิก เครื่อง เหา บูชา ประจำวัน นั้น เสีย และ เขา ทั้ง หลาย จะ ตั้ง สิ่ง ที่ น่า สะอิดสะเอียน ซึ่ง กระทำ ให้ เกิด การ ร้างว่างเปล่า ขึ้น ³² เขา จะ ใช้ ความ สอพลอ ล่อลวง ผู้ที่ ละเมิด พันธสัญญา แต่ ประชาชน ผู้ รู้จัก พระเจ้า ของ เขา ทั้ง หลาย จะ ยืน มั่น และ ปฏิบัติงาน ³³ และ ใน หมู่ ประชาชน คน เหล่า นั้น ที่ ฉลาด จะ กระทำ ให้ คน เป็น อัน มาก เข้าใจ แม้ว่า เขา จะ ล้ม ลง ด้วย ดาบ หรือ ด้วย เปลว ไฟ ด้วย การ เป็น เซลย ด้วย ถูก ปล้น หลาย วัน เวลา ³⁴ เมื่อ พวกเขา ล้ม ลง นั้น เขา จะ ได้ รับ ความ ช่วยเหลือ เล็ก น้อย และ จะมี คน มาก ด้วย กัน ที่ ร่วม เข้า กับ ความ สอพลอ ³⁵ คน ที่ ฉลาด บาง คน จะ ล้ม ลง เพื่อ ถลุง และ ชำระ เขา ทั้ง หลาย ให้ ชาว สะอาด จน กว่า จะ ถึง เวลา สุดท้าย เพราะ วาระ ก็ จะ มา ตาม เวลา กำหนด

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

³⁶ และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่นามหัตถ์จรรยักกล่าวต่อผู้พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ ³⁷ เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ³⁸ แต่ในที่ของเขา เขาจะถวายเป็นเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า ³⁹ เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างดาวที่เขานับถือและพอกพูนสง่าราศีให้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน ⁴⁰ พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่ท่านอย่างลมหมุน พร้อมด้วยรถรบ และพลม้า และเรือรบ เป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วไหลท่วมและผ่านไป ⁴¹ เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์และประเทศหลายแห่งจะถูกคว่ำไป แต่คนเหล่านี้จะได้รับการช่วยให้พ้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน ⁴² เขาจะยึดมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะพ้นไปไม่ได้ ⁴³ เขาจะปกครองทรัพย์สินสมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลิบนีและคนเอธิโอเปียก็จะติดไปด้วย ⁴⁴ แต่ข่าวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขาตกใจ และเขาจะยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่ง ที่จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง

45 และเขาจะปลุกพลับพลาทั้งหลายแห่งตำหนักของเขา ระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย”

12

ความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่

1 “ใน ครั้ง นั้น มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ

การเป็นขึ้นมาจากความตาย

2 และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์³ และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิตย์นิรันดร์

ดาเนียลจงปิดถ้อยคำเหล่านี้จนถึงวาระสุดท้าย

4 แต่ตัว เจ้า โอ ดาเนียล เอ๋ย จงปิด ถ้อยคำ เหล่า นั้นไว้ และประทับตราหนังสือนั้นเสีย จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้จะทวีขึ้น”⁵ แล้วข้าพเจ้าคือดาเนียลก็มองดู และดูเถิด มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น⁶ และเขาก็พูดกับชายที่สวม เสื้อผ้า ป่านผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า “ยังอีกนานเท่าใดจึงจะ

ถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้”⁷ ชายที่สวมเสื้อผ้า ป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น ได้ยกมือขวา และมือซ้ายของท่านสู่ฟ้าสวรรค์ และข้าพเจ้าได้ยินท่าน ปฏิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า ยังอีกวาระ หนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ และเมื่อการหมดอำนาจของ ประชาตบิรสุทธิสิ้นสุดลงแล้ว บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็จะสำเร็จไป ด้วย⁸ ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า “โอ นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร”⁹ พระองค์ตรัสว่า “ดาเนียลเอ๋ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิด ไว้แล้ว และ ถูก ประทับ ตรา ไว้ จนถึง วาระ สุดท้าย¹⁰ คน เป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะขาวสะอาด และจะถูก ถลุง แต่คนชั่วจะยัง กระทบการชั่ว และไม่มีคนชั่วสักคน หนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ¹¹ และตั้งแต่นั้น เวลาที่ให้เลิก เครื่อง เผาบูชา ประจำวัน เสีย นั้น และให้ ตั้ง สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน¹² ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน นั้น¹³ แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเถิด และเจ้าจะได้หยุดพัก สงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น”

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a